

Měla to být impozantní budova.

Katedrála svatého Pavla už čtyři sta let představovala nejdůležitější církevní svatostánek londýnských věřících. Na délku měřila přes sto padesát metrů a měla se tyčit nad utrápeným městem jako zářící maják.

Ve skutečnosti ale vypadala hrozně. Špička kostelní věže, kdysi nejvyšší v celém křesťanském světě, se zhroutila při požáru dávno před mým narozením a nikdy nebyla postavena znovu. Opěrné oblouky klesaly pod vlastní tíhou a kamenné stěny praskaly. Kdysi nádherná barevná okna byla vybledlá a špinavá.

A to nemluvím o duších lidí kolem ní. Pozemky okolo katedrály se změnilly v tržiště protestantských prodejců knih a kazatelů, kteří varovali před soudným dnem. Nějaký muž stojící na bedně na nás pokřikoval o konci světa. Druhý stál vedle něj bosý v potrhaném rouchu, ječel něco o apokalypse a snažil se – neúspěšně – překřičet svého konkurenta.

Uvnitř to nebylo o mnoho lepší. Dlouhá kostelní loď se taky změnila v něco na způsob trhu – obchodníci všeho druhu prodávali zájemcům zboží mezi obřími sloupy, které se zvedaly ke stropní klenbě vysoko nad námi. Další lidé si tu vyměňovali nejnovější klepy z města.

Zavrtěl jsem hlavou. Když jsem tu byl naposledy, myslel jsem, že je katedrála výjimečná. Po zhlédnutí Notre-Dame v Paříži jsem se za ni spíš styděl. Tom se jako oddaný věřící a hrdý Angličan zřejmě styděl ještě víc a zdálo se, že je i trochu rozzlobený. Něco si potichu huhlal na adresu prodejců a ti z nich, kteří zachytili jeho pohled, zjevně přemýšleli, jestli zrovna nepotřebují být někde jinde.

